

РЕШЕНИЕ

№ 3970

гр. София, 17.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 08.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **584** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск от Г. А. М. –Д. ,ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. К. Ч. срещу Столична дирекция на вътрешните работи(СДВР), за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, в размер на 400,00 лева, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № 18-4332-009510/28.05.2018 г., издадено от началник група към СДВР- отдел“Пътна полиция“към СДВР, състоящи се в направени от ищцата разноски по обжалване на същото наказателно постановление, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на предявяване на исковата молба -16.01.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

Ищцата, редовно призована, не се явява в открито съдебно заседание. Представява се от адв.К. Ч., която поддържа исковата молба. Претендира присъждане на разноски. Представя списък на разноските по чл. 80 ГПК (л. 43)

Ответникът - СДВР, е получил препис от исковата молба и в законоустановения срок е депозирал писмен отговор от 05.02.2020 г., с който оспорва предявения иск. Поддържа се съпричиняване на вредата. Оспорва се размерът на претендираното обезщетение с довод за прекомерност на заплатеното по н.а.х.д. № 13652/2018 г. по описа на Софийски районен съд,20 състав адвокатско възнаграждение. Навежда доводи за прекомерност на адвокатско възнаграждение, претендирано в настоящото производство. От процесуалния представител на ответника юрк. Г. са депозирани

писмени бележки на 03.07.2020г., като моли съда да отхвърли иска като неоснователен и недоказан или в условията на евентуалност да го намали съгласно принципа за справедливост по чл.52 ЗЗД. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП в открито съдебно заседание чрез прокурор С., изразява становище за основателност и доказаност на предявения иск.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба и отговора на исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

От доказателства, събрани по приобщеното н.а.х.д. № 13652 по описа на Районен съд София за 2018 г. се установява, че с наказателно постановление №18-4332-009510/28.05.2018 г., издадено от началник група към СДВР- отдел“Пътна полиция“към СДВР на ищцата:

- 1.) на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба" в размер на 20 (двадесет) лева;
- 2) на основание чл.175,ал.1,т.5 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 100(сто)лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца.

По повод подадена от Г. А. М. –Д. жалба срещу наказателно постановление №18-4332-009510/28.05.2018 г, издадено от началник група към СДВР- отдел“Пътна полиция“към СДВР, е образувано н.а.х.д. № 13652 по описа на Районен съд София за 2018 г. С решение от 04.11.2019 г. съдът е отменил наказателното постановление, като видно от отбелязването, същото съдебно решение е влязло в сила на 27.11.2019 г.

От представения по н.а.х.д. № 13652 по описа на Районен съд София за 2018 г. договор за процесуално представителство,правна защита и съдействие от 19.07.2018 г. (л. 12), инкорпориращ в съдържанието си и упълномощителна сделка, се установява, че ищцата е упълномощила адв. К. Ч. да и оказва правна защита и съдействие и да я представлява във връзка с образуваното н.а.х.д.по описа на СРС по подадената жалба срещу наказателно постановление №18-4332-009510/28.05.2018 г., издадено от началник група към СДВР- отдел“Пътна полиция“към СДВР до приключване на делото пред всички съдебни инстанции, като е договорено възнаграждение в размер на 400,00 лева. Налично е отбелязване в договора, че договореното адвокатско възнаграждение от 400,00 лева е платено от клиента в момента на неговото сключване.

Видно от книгата по н.а.х.д. № 13652 по описа на Районен съд София за 2018 г. жалбата срещу наказателното постановление е изготвена и подписана от адв. Ч., по делото са проведени две открити съдебни заседания (13.11.2018 г. и 28.02.2019 г.) в които, видно от съдебните протоколи, ищецът е бил представляван от адв.К. Ч..

Предвид установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Предявеният осъдителен иск е процесуално допустим – подаден е от активно легитимирана страна, която твърди, че е претърпяла имуществени вреди в размер на 400,00 лева, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление №18-4332-009510/28.05.2018 г., издадено от началник група към СДВР- отдел“Пътна полиция“към СДВР, състоящи се в направени от ищеца разноски по обжалване на същото наказателно постановление по н.а.х.д. № 13652 по описа на Районен съд София за 2018 г.

Разгледан по същество, искът е основателен.

В съответствие с нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205, ал. 1 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост:

1. наличие на административен акт;
2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение;
3. наличие на причинена вреда и нейния размер;
4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат;

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на неимуществени вреди /Решение № 13344 от 25.10.2012 г. по адм. дело № 1539/2012 г., III о. на ВАС и др./.

В процесния случай и четирите предпоставки са доказани.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно постановление № 2 / 2014 г. от 19.05.2015 г. на Върховния касационен съд и Върховния административен съд, делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноси в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища. Издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В процесния случай се доказва издаване на наказателно постановление № 18-4332-009510/28.05.2018 г., издадено от началник група към СДВР-отдел "Пътна полиция" към СДВР, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на ищеца. Установи се, че същото наказателно постановление е отменено с влязло в сила съдебно решение, поради което първите две предпоставки са налице.

Доказаха се претърпени от ищцата вреди в размер на 400,00 лева. В производството пред въззивната инстанция (Районен съд София) ищеца е представляван от адв. Ч.,

която е осъществила процесуално представителство в проведените открити съдебни заседания. Представен е договор за правна защита и съдействие от 19.07.2018 г. (л. 12) по н.а.х.д. № 13652 по описа на Районен съд София за 2018 г.), съдържащ и отразяване, че ищецът е заплатил на упълномощения адвокат уговорения хонорар в размер на 400,00 лева на същата дата. Договорът за правна помощ е частен свидетелстващ документ, който при липсата на основания, поставящи под съмнение доказателствената му стойност, следва да бъде ценен като достоверен източник на данни за връзката между извършеното от клиента плащане на сумата на адвокатския хонорар и същия договор. Най-късната достоверна дата на договора за правна помощ по аргумент от нормата на чл. 181, ал. 1, пр. 5 ГПК би била 13.11.2018 г. – денят на проведеното открито съдебно заседание, в протокола за което, съдебният състав е удостоверил представения по делото договор за правна защита и съдействие.

Предвид горното, доказана е третата предпоставка на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – претърпяна от ищеца вреда.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл. 4 ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат. Наличието на релевантната за спора причинна връзка е възприето с Тълкувателно решение № 1 / 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОСК на ВАС, според което „при предявени пред административните съдилища иски по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон“. Наличието на тълкувателно решение в посочения смисъл изключва, по аргумент от нормата на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, необходимостта от излагане на нарочни мотиви във връзка с доказаност на причинно-следствена връзка между наказателното постановление и претърпените от ищеца вреди.

Предвид изложеното искът е доказан по основание.

Относно размера на иска, съдът счита следното:

От мотивите на Тълкувателно решение № 1 / 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение не е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл. 52 ЗЗД. Именно в исковото производство, съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

Предвид факта, че ЗАНН и НПК към датата на приключване на устните състезания по нахд № 13652/2018г. по описа на СРС не предвиждат правната възможност за възстановяване на сторените в съдебните административнонаказателни производства разноски (Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. по т. д. № 7/2008 г. на ВАС, ОСК), съдът дължи произнасяне по заявеното от ответника възражение, че размерът на

претендираното обезщетение е прекомерен, т.е. не е справедлив.

Във връзка с горното и като взе предвид, че макар спорът за законосъобразността на наказателно постановление, издадено по реда на ЗДвП, да не се характеризира с голяма фактическа и правна сложност, пълномощникът на ищеца в същото производство е изготвил сравнително обстоятелствена жалба, заявил е конкретни доказателствени искания, участвал е лично и в двете проведени по н.а.х.д. № 13652 по описа на Районен съд София за 2018 г. открити съдебни заседания, поради което възнаграждението на упълномощения от ищеца адвокат, уговорено над минималния размер, установен в нормата на чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 / 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – в размер на 400 лева, настоящият съдебен състав не намира за прекомерен. Последващата отмяна на Наредба № 1/2004 г. с Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., е ирелевантна за правоотношенията, които са се развили и приключили преди тази отмяна (в влязло в сила на 27.11.2019 г. съдебно решение).

Поради това и предявеният главен иск, като основателен и доказан, следва да бъде уважен за целия претендиран размер.

Основателността на главния иск обуславя основателността и на акцесорната претенция на ищеца за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 400,00 лева, считано от датата на предявяване на иска в съда (16.01.2020 г.) до окончателното изплащане на задължението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ предвид уважаване на предявения главен иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски - в общ размер на 310,00 лева, в т.ч. 10,00 лева – заплатена държавна такса (подлежаща на възстановяване от ответника в пълен размер предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. 1 ЗОДОВ) и 300,00 лева – адвокатско възнаграждение (заплатено от ищеца съобразно приложения договор за правна защита и съдействие от 05.12.2019 г. – л. 10). Към датата на договаряне и плащане на възнаграждението на 05.12.2019 г. е в сила нормата на чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според която минималното възнаграждение за настоящето съдебно производство е 300 лв. Договореното и заплатено изцяло в брой адвокатско възнаграждение е в този минимален размер и съответства на фактическата и правна сложност на спора, поради което и на основание чл. 78, ал. 5 ГПК възражението на ответника за прекомерност е неоснователно.

Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, по арг. от § 6, ал. 1 ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ обн. ДВ бр. 94/2019 г. е допустимо, но неоснователно предвид изхода на спора. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. А. М. –Д., ЕГН

[ЕГН] ,със съдебен адрес [населено място], [улица],адв. К. Ч. обезщетение за претърпени имуществени вреди, в размер на 400,00 (четиристотин) лева, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № 18-4332-009510/28.05.2018 г., издадено от началник група СДВР отдел „Пътна полиция“ към СДВР, състоящи се в направени от ищцата разноси по обжалване на същото наказателно постановление по н.а.х.д. № 13652 по описа на Софийски районен съд за 2018 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 400,00 лева, считано от датата на предявяване на иска (16.01.2020 г.) до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. А. М. –Д. ,ЕГН [ЕГН] ,със съдебен адрес [населено място], [улица],адв. К. Ч. разноси по делото в размер на 310.00 (триста и десет) лева .

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: